

Swami Paramananda

(En kort biografi)

Swami Paramananda, eller Rabindranath Das som var hans familienavn, ble født tidlig om morgenen den 25. desember 1954 i en stor og ganske fattig familie, i den lille landsbyen Krishnadebpur ved breddene av Ganges i Vest-Bengal, India. Robin, som han ble kalt til daglig, hadde aldri noen gang vært ubevisst i sitt liv og kunne bl.a. gjengi i detalj sin eksistens i sin mors liv da hun gikk gravid med ham. Selv om han bare hadde fire års skolegang, var han som en uuttømmelig kilde av visdom og kunnskap om nær sagt et hvilket som helst tema i livet. Allerede fra sin tidligste barndom pleide han helt naturlig å komme i en tilstand som de i India kaller *samadhi*, som er den dypeste og mest enhetlige sinnstilstanden et menneske kan ha og hvor man blir fullstendig ett med objektet for sin meditasjon eller kontemplasjon. Siden han på denne måten ikke var som alle andre barn, og foreldrene hans ikke forsto hva som skjedde, ble de naturligvis redde for ham og prøvde alle muligheter fra hekseklinikker til psykiatere. Til slutt ble han som tiåring tvangsinnlagt på lukket avdeling på et psykiatrisk sykehus, som han imidlertid klarte å rømme fra etter et halvt år. Etter det flakket han hvileløst omkring og konkurrerte med kyrne i gatene om grønnsaksrester og annet matavfall fra markedene. I over to år levde han slik og vandret til fots over store deler av India som en foreldreløs gategutt. Det var først da han kom til Rishikesh ved foten av Himalaya i Nord-India, at han traff sannyasins og andre hellige menn og kvinner som, til hans enorme lettelse, forsto ham og aksepterte ham som han var. Derfra ble han med to slike på en lang vandring opp i Himalaya, hvor han etter hvert vandret rundt i syv år og traff mange realiserte helgener og yogier.

Som 20-åring vendte Robin tilbake til sitt hjem i Bengal. Faren hadde dødd i mellomtiden, og hans eldste bror unnlot å påta seg pliktene med å brødfø familien, slik tradisjonen er i India. Robin fant derfor sin mor og alle sine søsken i en svært vanskelig situasjon, og han lovet moren at han ville ta seg arbeid for å tjene penger til deres livsopphold. I omtrent to år jobbet han i elektrisitetsvesenet og arbeidet med å føre strøm ut til avsidesliggende landsbyer. I løpet av denne tiden traff han mange av dem som senere skulle bli hans nærmeste venner og tilhengere, og dette arbeidet førte ham også til den lille, fattige landsbyen Banagram, hvor han senere startet Paramananda Mission. Folk som traff ham, begynte å forstå at denne mannen var noe helt utenom det vanlige, for straks han hadde møtt dem, visste han alt om deres liv, både fortid, nåtid og framtid. Dessuten kunne han gi utfyllende og forståelige svare på alle spørsmål, og til alles forundring gikk han stadig inn i *samadhi*-tilstanden, akkurat som han hadde gjort i barndommen. Han var alltid ytterst vennlig og forekommende, og alltid usedvanlig behagelig og interessant å være sammen med. Da to år var omme, lot moren ham begynne sitt egentlige arbeid, og han startet da Paramananda Mission i utkanten a landsbyen Banagram sammen med en håndfull dedikerte venner og lærlinger. På denne tiden erfarte han også det som kalles *nirvikalpa samadhi*, som er en såkalt "superbevisst tilstand" uten sinn, hvor "sjelen" erfarer seg selv direkte og man blir det som kalles "Selvrealisert" eller "Guds-realisert", eller ganske enkelt "Realisert".

På denne tiden gikk han i hvite klær og ble bare kalt "Robin Maharaj". Etter å ha sett mange religiøse fanatikere og transsynte fundamentalister overalt i India, både med og uten "swami"-tittel som gikk kledd i de safranfargede klærne til sannyasins, men som likevel ofte undertrykte og utnyttet folk, hadde han følt avsky og hadde intet ønske selv om å bli en sannyasin. Men etter en visjon, og til minne om og i dypeste respekt for de ekte og fantastiske personlighetene før seg, som hadde ikledd seg de safranfargede klærne, som Buddha, Adi

Shankaracharya, Sri Chaitanya, Swami Vivekananda og andre, bestemte han seg likevel for å fornye den urgamle, edle institusjonen som sannyasa egentlig er, ved selv å bli en sannyasin. Han reiste derfor til Himalaya til den personen som hadde kalt ham til seg i visjonen, Ramanand Avadot, og ble innviet i sannyasa fra ham og fikk navnet ”Swami Paramananda”.

Tilbake i Banagram, uten penger eller midler og bare med en håndfull oppofrende hjelpere, men med en urokkelig vilje til å hjelpe alle nødlidende og trengende med sann selvoppofrelse og medmenneskelig entusiasme, trakk han gradvis til seg stadig flere mennesker. Og i løpet av få år vokste Paramananda Mission seg stor og fikk fort et svært godt ry. I dag er det et av de viktigste velferdssentrene i Bengal, hvor titusener av mennesker opp gjennom årene har fått personlig hjelp og blitt innviet i åndelig livsførsel av Swami Paramananda, samt at langt flere bruker velferdsinstitusjonen Paramananda Mission regelmessig og får god hjelp fra den.

Paramanandas livsfilosofi, eller snarere livsholdning, er fantastisk enkel og naturlig. Hans motto pleide å være: ”Store tanker og enkel livsførsel – ikke luksusliv og smålig tankegang!” Han sa: ”Verden trenger ikke flere religioner – vi trenger medmenneskelighet” og ”den høyeste gudstjeneste er å tjene menneskeheten.” Helt motsatt av de sterke, indiske tradisjonene og fullstendig sjokkerende for mange religiøse ledere, motsatte han seg ethvert forslag om å bygge noe tempel med en guddom inni i sin ashram. Hjemmet for foreldreløse og sykehuset var hans templer, sa han. Han sa at det eneste virkelige tempel er den menneskelige kropp, og at guddommen bor i den. Fra naturens side har vi fått denne kroppen og dette sinnet ved fødselen, og gjennom dem alene skal vi lære å kjenne oss selv. Vi skal ikke flykte fra livet, men vi skal omfavne det og løfte det opp gjennom livskunst. Han sa: ”Bare gjennom kjærlighet kan det bli fred og sosial helse. Roten til alle sosiale problemer er mangel på kjærlighet. Menneskesamfunnet må bygges på den. Hvis du ønsker å arbeide for menneskeheten, spre kjærlighetens budskap.” Og han selv, med sitt liv og sin misjon, var som selve inkarnasjon av kjærlighet. Hans personlige livsstil var like enkel og naturlig som hans lære. Når noen av hans mer velstående tilhengere insisterte på å bygge et stort og luksuriøst hjem til ham, fordi det i deres tankegang var mer passende for ham, truet han med å forlate alt og vende tilbake til Himalaya og aldri igjen komme tilbake til samfunnet. Når han var i Banagram, bodde han alltid i sin lille enkeltroms leirhytte med stråtak, som var vakkert bygget på den tradisjonelle bengalske måten. Hans liv var en eneste sammenhengende selvoppofrelse, uten tid til ære eller berømmelse eller personlig vinning.

Paramananda besøkte Norge og Vesten fire ganger – i 1989-90, 1993, 1995 og 1998, og hans hovedbase var da alltid Shantibu i Alvdal. Ved det første besøket, som varte et helt år, besøkte han også flere land i Europa, og senere besøkte han noen av disse igjen gjerne før han kom til Norge, spesielt Italia, England og Tyskland. Siste gangen i 1998, besøkte han også flere afrikanske land før han kom til Europa. Under det første besøket på Shantibu ble han gjort oppmerksom på ideen om Fredsuniversitetet, og ettersom den hadde ligget stille i mange år, tok han straks fatt i den og inspirerte til å sette i gang prosjektet for dets virkeliggjørelse. Det meste av form og innhold slik prosjektet nå fremstår, er inspirert av ham. Likevel sa han at det ikke var hans prosjekt.

Like før midnatt den 27. november 1999 forlot Paramananda sin kropp, bare 45 år gammel, men i samsvar med lengden til hans kropps livssyklus, slik han selv hadde uttrykt det mange år tidligere. Men hans arbeid og store inspirasjon lever videre og er meget aktiv den dag i dag.

Noen ord av Swami Paramananda:

"Kjære Atman ("Selv"),

Kjærligheten ignorerer død og overvinne frykt. Bare kjærligheten kan overvinne alle problemer og tragedier i livet. Ønsket om å ofre seg selv for andre er en naturlig tendens hos dem som elsker. Det flyter i deres årer. Kjærlighet er en opplevelse som føles av alle – kjærlighet er et språk som forstås av alle. Utbred din kjærlighet."

"Kjære Atman,

Tenk ikke på deg selv som mindreverdig. Tenk ikke at du er en skammelig, verdiløs, elendig synder. Du er et menneskelig vesen – Guds Evige Bevissthet og Velsignelse bor i deg. Du er en manifestasjon av Gud, og Gud er Kjærlighet."

"Kjære Atman,

Livet er en reise – en kjærlighetsreise mot fullbyrdelse. Framover, framover, framover mot Selvet!"

"Livet er en reise for å nå fullkommenhet:

Utdannelse er manifestasjonen av den Fullkommenhet som allerede er i mennesket. Vårt utdannelsessystem i dag med grader og diplomer gir oss bare en lisens for å kunne tjene penger.

Religion er virkeliggjørelsen av den Sannhet som allerede er i mennesket. Dagens religioner skiller menneskene fra hverandre. Verden trenger ikke flere religioner, vi trenger medmenneskelighet.

Medmenneskelighet er samvittighet og oppriktighet. Vi er fremdeles bare Homo sapiens – vi er ennå ikke blitt 'Menneske' (human), vi er ennå ikke blitt siviliserte. Vær medmenneskelig! Mangel på samvittighet og oppriktighet bringer misbruk og demoralisering. Vi trenger mangfold, ikke atskillelse og dualitet.

Ego lager 'ismer'. Forestillingen om Helvete er egoets kongerike. Forestillingen om Himmelen er kjærlighetens kongerike. Oppstandelsen er egoets død og bevissthetens oppvåkning for å komme inn i Himmelen.

Realisering kommer gjennom øvelse, ikke tro. Vitenskap er hypotese, observasjon og implementering – akkurat som filosofi, yoga og livskunst. Hvis du ønsker å realisere Sannheten er det veldig lett, men hvis du ønsker å lære den, er det veldig vanskelig – fordi Sannheten er meget enkel og naturlig. Så hvis du prøver å forklare den, oppstår det komplikasjoner. Sannheten kan ikke forklares, den kan bare realiseres."